

РЕШЕНИЕ

№ 2450

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3564** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 14467 от 18.04.2022 г., подадена от ФИНАНС ДИРЕКТ АД ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], район С., [улица], представлявано от П. А. А., чрез представител Д. В. Д., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-5310-000030/15.03.2022 г., издадена от полицейски орган, началник група към Областна дирекция на вътрешните работи – К. (ОДМВР – К.), с която е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна, тъй като не са налице материалните предпоставки за издаването ѝ. Твърди се, че не е доказано обстоятелството, че провереният водач на моторното превозно средство е пребивавал на територията на Република България повече от три месеца, считано към момента на проверката. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – началник група към Областна дирекция на вътрешните работи – К. не се явява и не се представлява. Представя писмено становище, с което оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-5310-000030/15.03.2022 г., издадена от полицейски орган, началник група към Областна дирекция на вътрешните работи – К., на ФИНАНС ДИРЕКТ АД е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Според мотивите на Заповед № 22-5310-000030/15.03.2022 г. на 15.03.2022 г., около 10:48 часа, на път 2-62 км. 37+000 в посока към ПП 1 Е-79, като собственик на лек автомобил „М. Г 55“, с рег. [рег.номер на МПС] Финанс Д. АД допуска управление на автомобила от В. Д. П. ЕГН [ЕГН], който е неспособен водач, тъй като управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да го е подменил на територията на Република България. Установено е, че лицето пребивава повече от три месеца в страната. Съставен е акт за установяване на административно нарушение серия ГА бл.№ 582734/15,03,2022 г. Направена е преценка, че са налице и материално-правните предпоставки на чл.171, т.2а, б. „а“от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл.22 от ЗАНН. Заповедта е връчена на законния представител на ФИНАНС ДИРЕКТ АД на 23.03.2022 г. и е оспорена с жалба, подадена до Административен съд Кюстендил, чрез куриер на 06.04.2022 г. и постъпила с вх. №1503 на 07.04.2022 г., като е образувано адм.д. № 110/2022 г., прекратено впоследствие и изпратено по подсъдност на Административен съд София град, в резултат от което е образувано настоящото дело. При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., подписана за министъра на вътрешните работи от зам. министър Ф. Г. /надлежно оправомощен/, са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 2773з-1046/30.06.2017 г. директорът на ОДМВР К. е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служителите на длъжност началник към ОДМВР К.. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Заповед № 22-5310-000030 от 15.03.2022 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се

прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1, или 4, или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, пр. 2-ро – адресатът на заповедта е собственик на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му.

Спорният по делото въпрос е дали свидетелството за управление на МПС, притежавано от В. Д. П. е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

В случая СУМПС на В. Д. П. е издадено на 07.04.2021 г. от К. и е със срок на валидност – 07.04.2023 г. Следователно чуждестранното национално свидетелство не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, към момента на издаването му. Предвид последното, водачът може да управлява МПС с това свидетелство в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В резултат от разпореждане на съда, от ответника са представени данни за пътуванията на В. Д. П. с ЕГН [ЕГН] от група КПДГПА К. за периода 01.01.2021г – 15.03.2022 г., видно от които последното влизане на територията на Република България от В. Д. П. е на 14.07.2021 г. Не са представени данни за излизане на В. П. от страната след тази дата. От последното следва, че към момента на извършената проверка В. Д. П. е пребивавал на територията на Република България повече от три месеца от датата на влизане в държавата. Не са представени доказателства, удостоверяващи наличие на друго валидно свидетелство за правоуправление, издадено на В. Д. П.. Предвид изложеното, доказано се явява основанието по смисъла на чл. 171, т. 2А. б. „а“ от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка с оспорената заповед. Следователно, законосъобразен се явява изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т., 2А. б. „а“ от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца“ и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При прилагането на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя като съответстващо на фактическата и правната сложност на делото възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на ФИНАНС ДИРЕКТ АД ЕИК[ЕИК], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-5310-000030/15.03.2022 г., издадена от полицейски орган, началник група към Областна дирекция на вътрешните работи – К., с която е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА ФИНАНС ДИРЕКТ АД ЕИК[ЕИК] да заплати на Областна дирекция на вътрешните работи – К. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: